

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 24

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
 Apare în fiecare SĂMBĂTĂ

SĂMBĂTĂ,
 17 Iunie 1939

Măreția lui Ioan Botezătorul

De pastor C. FORD DEUSNER, tradus de V. T. SERACIN

„Adevărat vă spun că, printre cei născuți din femei, nu s'a sculat niciunul mai mare ca Ioan Botezătorul. Cu toate acestea, cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el”. Mat. 11:11.

În raport cu obiceiurile timpului său, Ioan Botezătorul, n'a fost numit mare. În adevăr, măsurat de obiceiurile generației noastre, mă tem că, Ioan Botezătorul n'ar fi considerat mare. El n'avea nici bogăție și nici putere. El n'a fost un mare general, nici un om mare politic și nici un mare fabricant industrial. El n'a făcut „parte” dintre aceștia, după cum spunem noi astăzi, în mod social. Cu toate acestea, Isus l-a numit mare. Stăpânul divin spune despre el: „Dintre cei născuți din femei, nu s'a sculat niciunul mai mare ca Ioan Botezătorul”. Ioan Botezătorul a fost mare, din punct de vedere DIVIN, și eu cred că un studiu al vieții acestui om, pe care Isus l-a numit mare, ne va ajuta pe toți să căpătăm o părere dreaptă, din ce constă adevărata măreție.

I. Ioan Botezătorul a fost mare în poziția ce a ocupat-o. Marec spune că în acesta poziție Ioan a îndeplinit profețiile: „Iată trimit înaintea Ta pe solul Meu, care-Ți va pregăti calea. Glasul celui ce strigă în pustie: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările”. Luca ne povestește cum îngerul Gabriel a apărut la bătrânul preot, Zaharia, pe când el servia în Templu, zicându-i: „Nu te teme Zaharie, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată și nevasta ta Elisabeta îți va naște un fiu, căruiu îi vei pune numele Ioan... El va fi mare înaintea Domnului... și va merge înaintea Lui în Duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători în umblarea în înțelepciunea celor neprihățiți, ca să gătească Domnului un popor bine pregătit pentru El”. Cu adevărat, Ioan Botezătorul a fost „un om trimis de Dumnezeu”.

Și iarăși, Ioan Botezătorul, a fost mare

în viața ce a trăit-o. El a trăit o viață simplă. Imbrăcămintea lui era de cea mai simplă calitate: „El a fost îmbrăcat cu o haină de păr de cămilă și împrejurul mijlocului era încins cu un brâu de curea”. El n'a fost „un om în vestiment moale”. Hrana lui a fost de cea mai severă natură, pentru că „el se hrănea cu lăcuste și miere sălbatecă”. Ca toate acestea, chiar hrana și vestimentele lui Ioan predicau.

El a trăit o viață curată. Înainte de a fi fost născut, îngerul Gabriel a spus despre el că: „nu va bea vin, nici băuturi tari”. Isus a spus: „Ioan n'a venit nici mâncând, nici bând”, însemnând, fără îndoială, că el n'a fost mâncăcios și nici bețivan. Ce muștrare aspră pentru cei din neamul nostru, care susțin cu tărie că a bea alcool nu este păcat. Dar alcoolul este o otrăvă. El schimbă ființele omenești în bestii. Nimeni n'a putut să-l bea și să fie curat.

El a trăit o viață sfântă. El a fost umplut de Duhul sfânt din pântecul mamei lui. Nu-i mirare că el a fost un om cu putere pentru Dumnezeu. Puterea spirituală este totdeauna posesiunea acelor ce iubesc viețuirea plinității Duhului.

El a trăit o viață închinată. S'a predat pe sine marelui plan al lui Dumnezeu, pentru viața sa. El a prezentat o viață de sacrificiu sfânt și de primit, înaintea lui Dumnezeu, ca și serviciul său spiritual. El a fost credincios datorici sale, și-a îndeplinit minunat misiunea sa.

II. Ioan Botezătorul a fost mare în mesajul ce-l predica. El predica pocăința. Pocăința este o schimbare a minții, relativ la păcat și Dumnezeu. Ea este însoțită de o adâncă părere de rău și rezultat din schimbarea felului de viețuire. Ioan chema pe toți să se pocăiască, deopotrivă pe cel bogat și pe cel sărac. El insista asupra ideii că „Împărăția este aproape”. El predica aceasta ca o condiție a iertării păcatelor. Și când Isus din Nazaret, acel pentru care Botezătorul a pregătit calea, a venit predicând și învățând, El întărește mesajul înaintea-

sului Său, zicând: „Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel”. Pocăința este punctul pierdu în multe din predicile noastre de astăzi.

Ioan Botezătorul a predicat botezul, făcând din el simbolul unei schimbări lăuntrice. El mărginește botezului la credinciosul pocăit (Matei 3:7-8). El confundă în apa râului Iordan pe acei care își mărturiseau păcatele lor. Cereau autoritatea divină pentru fapte (Ioan 1:33), și Isus, Domnul nostru, S'a supus la aceasta spre a autentifica originea-I divină (Matei 3:15-16). Să nu dezvoltăm în noi „o credință slabă” în privința botezului, ci, să practicăm acest ritual solemn în toată frumusețea și importanța lui biblică.

Ioan a predicat dreptatea personală. El invita poporul să facă roade vrednice de pocăință. Mostra pe pungăși, mostra aspră pe asupritori, a osândit adulterul — chiar lui Irod, pe tronul său, i-a zis: „Nu este drept pentru tine, să ai de nevastă, pe soția fratelui tău”. El a acuzat pe ipocriți, și urmărirea de aproape dreptatea personală a fiecărui om.

Ioan Botezătorul a predicat pe Isus Hristos, îndreptând poporul spre El: „Cel ce vine după Mine, este mai puternic decât mine”. El a fost martor la dumnezeirea lui Isus. „Eu am văzut și mărturisesc că acesta este Fiul lui Dumnezeu”. El proclamă pe Isus ca Mielul-ispășitor: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. El predica credința în Hristos ca condiția mântuirii. „Cine crede în Fiul, are viață veșnică”. Ioan a avut un mare mesaj și l-a predicat cu putere.

III. În sfârșit, Ioan Botezătorul, a fost mare în serviciul, ce l-a îndeplinit. Să ne amintim că Isus a făcut serviciu de cea mai înaltă măreție. El zice: „Oricine vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru”. În credincioșie, desinteresat și în umilință a servit Ioan Botezătorul. El a pregătit calea pentru venirea Regelui. A întors pe mulți din copiii lui

(Continuare în pag. 4-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 24. Sâmbătă 17 Iunie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

În străinătate 250 lei

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Iată ce ne scrie un frate: „Țin, ca în numele fraților din comunitatea mea, să vă mulțumesc pentru munca neobosită pe care o depuneți la alcătuirea Farului Creștin. E într-adevăr o muncă grea și vrednică de laude. Dumnezeu să vă binecuvinteze. Farul Creștin e cel mai bun vestitor al nostru. Il așteptăm în fiecare săptămână cu mult dor și-l citim cu mare plăcere”.

* * *

Peste două săptămâni se încheie un jumătate de an. Farul Creștin a apărut regulat cu toate greutățile întimpinate și a fost expediat tuturor celor abonați. Acum însă ne lovim de o piedecă destul de mare. Avem abonați numai pe un jumătate de an. Dacă acești iubii abonați nu se reabonează, vor pierde un minunat prilej de a ceti în fiecare săptămână foile noastre care duc lumină, în tocmai ca un far pe o mare furtunoasă, în miez de noapte. Dar va suferi și va pierde și Farul mult, dacă nu vă veți reînnoi abonamentul.

Deci, iubii frați și cetitori, apelați la dragostea dv. pentru lucrul sfânt pe care-l avem de îndeplinit, să puneți și dv. umărul și tot ajutorul de care puteți dispune, și reînnoiți-vă abonamentele, făcând totodată abonamente noi. Fiecare familie baptistă trebuie să aibă abonată FARUL CREȘTIN. Acest mic ajutor pentru foaia noastră va fi mare și va fi încununată cu succes. Deci, la lucru! Fiecare abonat să câștige încă un abonat și veți primi cu toții foile noastre până la sfârșitul anului.

„Toți frații vă trimet sănătate”. 1 Cor. 16:20.

M. F. D.

DE FRICĂ SAU DIN DRAGOSTE?

de A. Popovici

Un ateu a întrebat odată pe un vestitor al Evangheliei, dacă oamenii se întorc la Dumnezeu de frica iadului, sau din dragoste pentru dragostea Sa. E adevărat că la prima impresie se pare că toți s'au întors la Dumnezeu, fugând de grozăvia iadului. Infernul înspăimântă și înfrică peste puterea de a povesti și explica. În realitate însă, sufletele noastre se întorc la Dumnezeu, cucerite de dragostea Sa. Iubirea ridicată și dusă până la jertfa de Sine, biruie. Jertfa minunată de pe Calvar, expresia dragostei Sale trezește în noi dragostea prin care ne predăm viețile Lui. Nu iadul, ci crucea ne-a adus la El. Sigur și iadul, ne îngrozește, gândul la el trezește toți fiorii, dar nu ne-a cucerit pentru Isus.

Gândiți-vă la **devotamentul** celor credincioși și vă veți convinge că numai dragostea e în stare să facă așa ceva. Lucrul de frică e de mântuială. Pentru Isus și lucrarea Sa, creștinii depun muncă, zel și râvnă. Inflăcărea lor e de mirat. Inchipuiți-vă miile de misionari care au trăit și trăiesc încă, lucrând cu ardoare și murind adesea martirizați printre sălbatci. Ce altă forță putea să-i sature de la un capăt al pământului, la altul pe slujitorii Evangheliei, afară de forța dragostei pentru El? Calculați în cifre risipa de dărnicie, de bani, pe care credincioșii o fac cu bucurie pentru clădirea și întreținerea sutelor, ba miilor de spitale, azile, școli și instituții de binefacere! Frică? Nu. Dragostea.

Devotamentul e izbitor, ba merge până la îndărătnicie, fanatism și habotnicie. Uită totul, desconsideră totul, orice e gunoier, plea-

Abonamentul costă 60 de lei până la sfârșitul anului. La CALĂUZA școlilor duminicale costă 12 lei până la sfârșitul anului. La fel și la MĂNA ZILNICĂ. Abonațiile și veți avea în casa dv. trei isoave îmbelșugate de buțecuvântări.

* * *

Toți cei abonați numai pe un jumătate de an la foile noastre, dacă nu-și reînnoiesc abonamentul, vor fi șterși dintre cei abonați și nu vor mai primi foile. Trimiteți din vreme abonamentul dv. la casierului Farului: N. ONCU, Str. Blanduziei No. 4 Arad.

vă și vânare de vânt. Isus și nu mai El e viața lor. Frica i-a adus aici sau dragostea?

Și iarăși **intimitatea cu Dumnezeu ne dublează** convingerea că sunt cucerți de iubire. Cu câtă sinceritate se roagă ei! Cum pun ei în picăturile lacrimilor lor toate necazurile și durerile vieții! E atmosfera dintre părinte și copil. Nu e secret pe care să nu l-i spună, sau doriță să nu l-o mărturisască.

Din viață știm că intimitatea se naște numai unde trăiește și dragostea. Nu a existat și nu va exista între cel ce inspiră frică și cel înfricat vreă intimitate. Intotdeauna însă, unde era iubirea apărea și intimitatea. Astfel, intimitatea dintre credincios și Dumnezeu, e foarte naturală, și ea e dovada existenței dragostei.

Pe urmă, **mulțumirea vieții** e încă o dovadă că nu forța fricii i-a adus la Dumnezeu, ci dragostea. Ei se simt bine, ori care ar fi starea vieții, nu murmură sub sarcina zilei, și privesc cu seninătate orice împrejurare. Și nu cred că au fost mai amare vieți, mai spinoase cărări, nu au fost ochi care să picure mai multe lacrimi, sau inimi în cari să se fi implântat mai multe săgeți, ca ale celor ce cred în Isus. Atât în timpurile de prigoane, când toată înțelepciunea căuta să născocască chinuri mai îngrozitoare pentru ei, cât și în timpurile de libertate chiar, adevăratul credincios a fost ținta în care a lovit toată furia și urgia omenească. Și totuși ei erau mulțumiți. În circuri, în arene, în fața fiarelor, pe rug, în temnițe, pretutindeni ei cântau. De unde atâta răbdare și tărie de credință? Cum puteau ei fi și atunci mulțumiți și chiar veseli? Oare nu dragostea era focul care le încălzea inimile? Numai o inimă plină de dragoste e mulțumită în orice stare.

A iadul? Da, e îngrozitor! Nici un credincios nu creă și nici nu va ajunge în iad. Numai gândul la el provoacă dureri. Dar nu ei ne-a adus la Isus. Nu, ci iubirea care ne-a cucerit. Iubindu-L pe Isus, l-am predat viețile. Trăim și vom muri pentru El. Prin iubire credem în El, iar credința înlătură iadul din calea noastră.

STAREA MORȚILOR

de L. L. Sezonov

Ce fac morții? Cu ce se ocupă? Sunt conștienți de lumea pe care au părăsit-o? Minte și memoria lor lucrează?

Trupurilor morților.

Trupurile lor fizice sau pămân-tești sunt în mormânt și demult putrezite și dispărute. Unii cred că morții, **îndată** după moarte, până la înviere, n'au niciun fel de trup. Alții cred, însă, că ei au trupuri potrivite existenței lor spirituale de acum. Ei se înțemeiază îndeosebi pe cuvintele apostolului Pavel, care vorbește de „plini de dorință să ne îmbrăcăm peste el **cu locașul nostru ceresc**”; „nu că dorim să fim desbrăcați de trupul acesta, ci să fim îmbrăcați **cu trupul celalalt**, peste acesta” 2 Corint. 5:2—4. Biblia nu discută pe larg despre natura trupurilor morților în starea lor intermediară, sau până la învierea și judecata de apoi.

Ne vom recunoaște?

Firește că da. Bogatul, îndată după moarte, nu numai că vede pe săracul Lazăr, dar îl și recunoaște. Ah! și bogatul acesta este cășetorul dela poarta mea. El este Lazăr săracul. Bogatul recunoaște, însă, și pe Avraam, cu toate că nu l-a văzut niciodată pe pământ. După moarte vom recunoaște pe toți, pe aceia pe care i-am cunoscut personal aici pe pământ și pe aceia pe care nu i-am văzut niciodată aici pe pământ. Ii vom vedea și vom ști: Acesta este Moise. Acesta este Petru. Acesta este Pavel, etc., etc. Cât de măreț va fi!

Astfel Biblia învață că, după moarte, omul își păstrează **personalitatea** lui. Inșă în ce va fi **semnul** recunoașterii noastre, noi nu știm și Biblia nu ne spune. În tot cazul un lucru e sigur: oamenii se vor recunoaște atât în ceruri, cât și în iad.

Se gândesc morții la noi?

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că, bogatul după moarte, adresându-se lui Avraam, între altele a zis: „...trimite pe Lazăr în casa tatălui meu; căci am cinci frați și să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină și ei în acest loc de chin” Luca 16:28. Apoi, Domnul Isus Hristos a spus că în ceruri se produce o explozie de

bucurie când, pe pământ se pocăiește și se întoarce un om la Dumnezeu. Iar în scrisoarea către Evrei, apostolul ne spune **că noi**, adică cei de pe pământ, suntem înconjuțați de un mare nor de martori, adică de cei care au trecut din această viață, și privesc la alergarea noastră în arena lumii de pe pământ. Evrei 12:1.

Din aceste câteva texte biblice am putea răspunde că, într'adevăr morții se gândesc la noi. Ei nu ne-au uitat. Ei își aduc aminte de noi.

Putem vorbi cu morții?

Există unii oameni, spiritiști, care stau de vorbă sau în legătură cu duhurile celor morți. Oare pot duhurile celor morți să comunice celor de pe pământ știri din lumea cealaltă? Biblia nu discută acest subiect, însă, pe orice cale îl oprește cu desăvârșire, ca să fie practicat de cei credincioși. „Să nu fie la tine nimeni... care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile... nimeni care să întrebe pe cei morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului”, Deut. 18:11—12. Apoi, avem cazul regelui Saul, când era în mare primejdie cu țara lui, s'a dus la o vrăjitoare din En-Dor, ca să cheme duhul lui Samuel. Fapta aceasta n'a fost după placul lui Dumnezeu. În sfârșit, bogatul ar fi dorit să între în legătură cu frații lui de pe pământ, ca să le trimită știri din lumea morților. Dar, nu i-a fost cu puțință. Avraam i-a răspuns că nu e de trebuință și că toate vor fi în zădar. Pentru că tot ce trebuie să știe oamenii de pe pământ, despre viața de după moarte, este scris destul în Cuvântul lui Dumnezeu.

Spiritismul, comunicarea cu morții, care astăzi se practică pe o scară foarte întinsă, n'are niciun temei biblic, nicio bază științifică. Cu toate ședințele spiritiste încă, până astăzi, nu s'a dovedit în chip învederat că s'a făcut comunicarea sau legătura cu morții și că morții au stat de vorbă cu cei de pe pământ. Spiritismul încă nu s'a dovedit multumitor, nici autoritativ. Multe din lucrurile spiritiste se pot explica pe alte căi naturale.

În tot cazul, spiritismul e oprit cu desăvârșire de Dumnezeu și trecut în rândul păcatelor mari.

• Să ne rugăm pentru morți?

Există biserici creștine care obișnuiesc și recomandă să se facă rugăciuni pentru cei de dincolo de mormânt. Această datină și învățătura s'a introdus în Creștinism, **mult** mai târziu, datorită mai multor influențe și, îndeosebi unor scrieri ale sfinților părinți din vechime. Dar, dela început n'a fost așa; sfânta Scriptură nu vorbește deloc despre rugăciuni pentru morți.

De fapt, rugăciunile pentru cei morți sunt fără înțelepciune. Dacă, într'adevăr credem că nu se poate ca cei de dincolo de mormânt să se mai pocăiască și, dacă soarta lor e pecetluită cu moartea, atunci toate rugăciunile noastre sunt zădarnice. Ele nu mai pot schimba destinul celor de dincolo de mormânt.

Biblia pomenește când un mort s'a rugat pentru cei vii, dar când cei vii s'au rugat pentru cel mort, nu. Bogatul cel mort s'a rugat pentru frații lui de pe pământ. Dar, atât rugăciunile celor morți pentru cei vii, cât și a celor vii pentru cei morți, sunt zădarnice. Rugăciunile noastre pentru cei drepti nu aduc niciun folos; iar pentru cei răi sunt neputincioase.

Pentru motivele de mai sus, credincioșii bapțiști n'au slujbe pentru cei morți și nu fac rugăciuni pentru ei. Ei au numai simple servicii divine de înmormântare. La aceste servicii religioase se vorbește, se cântă, se citește Scriptura, se predică, dar nu în folosul celui mort, ci al celor vii. Ei se roagă, nu pentru cel răposat, ci pentru cei rămași în viață, ca să rămâie în credință și să trăiască o astfel de viață, ca, atunci când va suna ceasul morții, ei să poată răspunde: **Prezent!**

**Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserică
și familii găsiți
la**

Francisc

Keckés

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

MISIUNEA ÎN AFRICA

Unul dintre cei mai mari misionari ai lumii este David Livingstone, care ar putea fi numit apostolul Africii. A străbătut-o în lung și în lat, călătorind pe jos peste 30 mii km. Dragostea sa aprinsă, pe care o avea pentru mântuirea acestor popoare negre, nu l-a lăsat să se odihnească; râvna lui a mers până acolo, încât n'avea timp să fie bolnav sau să moară. De aceea moartea l-a găsit rugându-se, topindu-se pentru mântuirea continentului negru.

1. *Sfințenia vieții sale a pus în uimire pe toți cei ce-l cunoșteau.* De mic a lucrat într-o fabrică din Anglia, acolo a cecit mult și a cunoscut sărăcia; la 20 de ani s'a predat Domnului Isus. Dragostea nemărginită de pe Calvar i-a umplut sufletul; ea a fost izvorul din care s'a adăpat toată viața. Cei ce-l cunoșteau, spuneau că se ruga foarte mult ca să cunoască voia lui Dumnezeu; dar odată cunoscută, nimic nu-l putea opri s'o îndeplinească. În rugăciunile sale cerea stăruitor să imite pe câte e posibil pe Hristos și desăvârșirea. Avea o încredere copilărească în Dumnezeu, chiar atunci, când era înconjurat de triburi de negri, care erau înarmați și doreau să-l mănânce. Lăuda și glorifica bunătatea și înțelepciunea lui Dumnezeu, când era flămând zile întregi. Totuși era atât de simplu și de modest; îi plăceau glumele atât lui cât și soției.

Iată ce spune un american care l-a întâlnit în Africa. „Garantiez că nu-i înger, dar se apropie de acea ființă pe cât se poate omeneste; în nicio parte din viața lui nu vei găsi greș. Buzele lui nu mint niciodată, n'are viclenie. Blandteea și iubirea nu-l părăsese niciodată.

2. *În ciuda vijeliilor și a greutăților care-l încolțeau din toate părțile, nu s'a dat înapoi. Slujba dragostei pentru Hristos a biruit greutățile.*

Cuvintele lui erau: „*Încearcă din nou*”. Dacă nu reușea a doua oară, reușea a zecea oară. Siguranța că Dumnezeu îl conduce, îl făcea să nu dea un pas îndărăt. „Eu știu precis care este calea datorică, am spus și de repet că, ori voi deschide un drum spre coastă, ori voi pieri”. Sau: „Sunt așa de convins că trebuie să merg și să deschid un drum pentru Evanghelie, în Africa, încât voi merge, ori care vor fi piedecile și orice vor zice oamenii”. În fața unei astfel de vocații și hotărâri de oțel, greutățile, în loc să-i strice, îl întăreau mai tare.

Drumul era nespun de anevoios. Din cauza lipsei de iarnă și a ploilor dese, pădurile virgine, pe unde n'a străbătut picior de om și unde forfoteau lei, rinocerii, tigri, elefanți, șerpi la tot pasul, erau cele mai mari piedeci.

Câteodată mergeau sute de zile fără să vadă lumină, prin păduri înalte, dese, plante înalte de 3—4 metri, cu frunze late, care erau parcă țesute de plantele agățătoare și trebuia cu topoarele în mâini să fie tăiate sau să se târâie pe jos, cu hainele sfârticate și cu mâinile pline de sânge. A scăpat de un leu, care i-a făcut vreo 13 răni; de un elefant scăpă ca prin minune; un rinocer alergă să-l sfâșie, dar se întoarse.

Câteodată mergea, zile întregi, ud, prin apă de aproape jumătate de metru; dormea pe iarbă udă. A fost de 32 de ori bolnav de febră, uneori era aproape surd; odată, o noapte întreagă i-a curs sânge din ochi. Altădată, nori întregi de muște îl chinuiau. Toate aceste erau nimic pe lângă

3. *Focul dragostei lui Hristos ce clocoțea în inima lui pentru mântuirea milioanei de negri, care zăceau în întunericul umbrei morții.* Ori unde mergea, triburile africane, împreună cu șefii lor, îl așteptau, îl primeau cu mare cinste; uneori prin dansuri, tobe. Cu prima ocazie el își vărsă focul dragostei divine, predicând pe Hristos, Mântuitorul lumii. Treziți de predicile lui, un șef îi zise: „Dă-mi o doctorie ca să mi-se schimbe inima căci e mândră, nemulțumită, dușmănoasă și în special e rea totdeauna”. Alt șef îi zise: „Dacă e adevărat că toți oamenii care mor neiertăți sunt pierduți pe vecie, de ce nu ne-ai spus acest lucru mai demult? Cum se poate asta?” Iată cum deplânge moartea unui negru: „Sărmane Sebituane! Inima mea sângerează după tine. Am să plâng după tine viața întreagă”. Greutățile cele mai mari, le avea cu triburile pe care le părăsea și care nu voiau să-i dea drumul. După ani de zile, s'a întors în Anglia pentru scurt timp, dar a plecat iarăși în Africa ce-l chema și unde a murit. Inima lui i-au îngropat-o negrii sub un copac, iar corpul său îmbălsămat l-au transportat frații lui negri, nouă luni pe umeri, până la Zanzibar, de unde a fost dus în Anglia, și unde a fost înmormântat în cea mai mare catedrală, alături de regi.

4. *O privire jalnică și dureroasă asupra Africii.* De peste o sută de ani de când se lucrează în Africa, totuși sunt locuri unde mi și mi n'au auzit că este o speranță a mântuirii. Este de trei ori mai mare ca Europa, cu peste 100 milioane locuitori. Triburile Masai, părțile provinciilor Kenya, districtul Kitui și în Tanganyika, în zilele trecute, șefii de triburi cereau și cer predicatori și misionari ca să le vestească Evanghelia, dar nu sunt. De sute de ani strigă după lumină, mântuire, ajutor, dar în zadar; se prăbușesc cu toții în valea desnădejdiei

și a umbrei morții. Cum, încă n'a venit timpul să auziți strigătele lor disperate? Până când...?

Măreția lui Ioan Botezătorul

(Urmare din pag. 1-a).

Israel, la Domnul lor. El a botezat pe Hristos. A pregătit mult din materialul folosit de Hristos, în clădirea bisericii Sale, pentru că primii ucenici ai lui Hristos au fost primii ucenici ai lui Ioan.

Nu, lumea niciodată nu-l va recunoaște pe Ioan Botezătorul ca mare. El a petrecut ultimele zile în închisoare. Viața lui a fost crud tratată, când a avut cam treizeci și unul sau treizeci și doi de ani. La moartea lui, influența lui s'a sfârșit și urmașii lui au fost puțini. Cu toate acestea Domnul zice despre el: „Adevărat vă spun că, printre cei născuți din femei nu s'a sculat niciunul mai mare ca Ioan Botezătorul”.

Să ne trudim, dar, să fim mari din punct de vedere DIVIN. Să fim, ca și Ioan, mari în simplitatea vieții. Viața lui este o permanentă muștrare pentru cei care vreau să trăiască ușor, luxos și îngăduitori de sine. Ne reamintim de ce a spus odată Theodore Roosevelt: „Niciodată n'a fost un om în istoria noastră, care să fi dus o viață fără grijă, numele căruia să fie demn de amintire”.

Să fim mari cum a fost Ioan, în curajul moral. El n'a fost o trestie clătinată de orice vânt ce suflă. Să facem dreptate, și să stăm pentru dreptate, cum a stat el, așa de curajos.

Și iarăși, să fim mari, ca Botezătorul, în adevărata umilință. El a zis despre Hristos: „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez”.

În sfârșit, dacă noi vom fi mari din punct de vedere spiritual, să ne silim să întrecem spiritul lui Ioan, rugându-ne lui Hristos. Ioan Botezătorul a iubit pe Isus, a trăit și a murit pentru El. Nu vrem noi ca cel mai mic dintre noi, în Împărăția cerurilor, să ocupe privilegiul nult mai mari ca Ioan? Îl vom iubi și servi pe Domnul nostru Isus Hristos, tot așa de devotați ca și acel care a fost Înaintemergătorul și umilul Său tovarăș?

A TRECUT LA CELE DE VECI sora Moț T., din Curtici, lăsând în urma ei doi copilași. Serviciul înmormântării a fost îndeplinit de către fr. Pascu Coroel.

FRĂȚII DIN COMUNA SĂCĂRĂMB, jud. Hunedoara, roagă călduros pe frații cu inima și mâna largă să-i ajute ca ce pot pentru reclădirea casei lor de rugăciune. Ajutoarele să se trimită la: Vințan Nicolae, Săcărămb, jud. Hunedoara.

Noe

de D. Pascu

Numele de Noe a fost răspândit aproape la toate popoarele din vechime, întocmai ca cel al lui Avraam, Adam și alții. Marele legislator, Moise, scriind cărțile lui istorice, ne spune că

Noe umbla cu Dumnezeu.

Intr'o școală duminicală, un învățător, voind să explice elevilor săi, cât mai simplu, umblarea lui Enoh cu Dumnezeu și ducere lui în veșnicie, a făcut următoarea descriere:

„Enoh umbla ziua împreună cu bunul Dumnezeu, iar când se nseră, casa lui Enoh găsindu-se în apropiere, dânsul invită pe Dumnezeu să rămână la el peste noapte. În ziua următoare s'au plimbat din nou împreună, iar seara, ajungând din nou lângă casa lui Enoh l-a invitat pe Domnul din nou să rămână cu el. În ziua a treia au pornit din nou în plimbare, însă mai departe. Seara au ajuns aproape de casa lui Dumnezeu și bunul Dumnezeu l-a invitat pe Enoh în casa Lui cerească, unde a rămas pentru totdeauna”.

O simplă povestire, dar cât de clar a fost redat înțelesul Bibliei! Cei ce umblă cu Dumnezeu, vor fi duși de către El în casa Lui cerească.

Totuși, ce lucru mare e să se poată spune despre cineva că umblă cu Dumnezeu! Noe era un om bogat, avea o familie numeroasă și îndatoriri ce trebuiau satisfăcute. De aceea muncea din greu averea pe care o avea, încât se îmbogătea din zi în zi tot mai mult. Dar oamenii care l-au cunoscut, l-au caracterizat ca pe un om care umbla cu Dumnezeu. Viața lui a fost cunoscută oamenilor între care trăia și a fost văzută de scriitorii ale căror opere nu se pierd niciodată, și cu toții s'au unit ca să spună despre el că umbla cu Dumnezeu.

Umblarea cu Dumnezeu nu era la modă pe timpul lui Noe. Pe atunci oamenii găseau ceva mai bun de făcut. Lumea de atunci și-a găsit tot rostul vieții în mâncare și beutură și în căsătorie. Toate aceste lucruri nu conțin în ele păcat, căci hrana ne-a fost dată de Dumnezeu iar căsătoria oare n'a fost sfințită încă în Paradis, prin binecuvântarea lui Adam și a Evei?

Însă Cuvântul ne spune că prin aceste trebuinți firești oamenii s'au cufundat în păcate urâcioase și strigătoare la cer și din cauza acestor păcate au fost pedepsiți atât de aspru de Dumnezeu. Ei nu așteptau nimic din partea lui Dumnezeu și credeau că nici nu-l datorează nimic. Chiar au scos pe Dumnezeu din viața lor.

Intr'o astfel de lume umbla Noe cu Dumnezeu. Pentru el Dumnezeu nu era o modă, nu era ceva ce se schimbă din an în an, dela popor la popor.

Pentru el Dumnezeu era realitate, era izvorul tuturor isvoarelor din care curge viața, era Domnul care poartă de grije tuturor viețuitoarelor și căruia oamenii li datorează închinăciune. Umblarea lui Noe cu Dumnezeu, apostolul o numește **neprihănire**. În Vechiul Testament se mai spune: **fără nicio pată**. Profetul Ezechiel, vorbind despre Noe, îl pune în același rând cu alți doi oameni bine cunoscuți, cu Iov și cu Daniel. Despre viețuirea lui Noe nu avem o descriere prea largă, în schimb despre Iov știm multe. Știm că nici Diavolul, care găsește pretutindeni câte ceva de apucat, n'a găsit în viața lui Iov nimic de condamnat.

Despre profetul Daniel știm, că nici păgânii între care trăia nu i-au putut aduce vreo acuzare pe care s'o poată numi păcat. Știm că Daniel nu voia cu niciun pret să se spurce cu păcatele lumesti, nici în suflet nici în corp. Astfel, din viața acestor doi oameni, Daniel și Iov, putem vedea tot ce a găsit Dumnezeu în viața lui Noe.

Noe s'a increzut în cuvântul sfânt.

Noe cunoștea de aproape pe Dumnezeu căruia îi slujea și cu care vorbea. Poate este și azi o minune să știm, că oamenii din vechime vorbeau cu Dumnezeu. Această convorbire de mai multe ori se făcea înlăuntrul omului, Dumnezeu vorbind sufletului iar acesta înțelegând planul Său — poruncă. Oare nu este sufletul din Dumnezeu și cine-l poate înțelege mai bine decât sufletul, da, mai bine decât urechea, mai bine decât ochiul, sufletul îl simte, îl aude, îl cunoaște.

Dar încrederea în Dumnezeu nu este o simplă vorbărie, nu, ea se arată în lucrări. Dovada cre-

dinței' lui Avraam a constatat în plecarea lui spre Canaan, în hotărârea lui de a jertfi pe Isaac. Încrederea lui Noe s'a manifestat în viețuirea lui curată și în facearea corabiei.

Încrederea în Dumnezeu se pare atât de ciudată lumii, mai ales când se transformă în fapte, încât ea pare o nebunie. Așa a fost pe timpul lui Avraam, pe timpul plecării lui Lot din Sodoma și Gomora și cu atât mai mult acum, când oamenii au dat afară pe Dumnezeu cu totul din viața lor.

Construirea unei corabii pe timp senin, chiar secetos, pe un pământ unde nu cădea ploaie multă și prin urmare nu erau nici ape mari, a stârnit batjocuri și râsete din partea celor care se credeau prea siguri de ziua de mâine. Dar corabia se făcea înainte și făuritorii ei rămăneau împietriți la râsetele necredincioșilor. Încrederea lui Noe era înfiptă în stânca cea veșnică, pe care nu s'a dat nimeni de rușine.

Da, încrederea în Dumnezeu ne face de multeori nebuni în fața lumii. Adeseori am dori s'o putem desfășura la întanerec, undeva unde nu se găsește nimeni care să ne vadă. Dar încrederea în Dumnezeu este ca cetatea pe care a descris-o Isus stând pe munte, ca lumânarea ce trebuie pusă în sfeșnic ca să lumineze departe. Și Noe a luminat. Timp de 120 de ani a lucrat luat în răsul și batjocura tuturor care au auzit de el. Nimeni nu i-a dat dreptate, nimeni nu i-a venit în ajutor, dar puterea lui de rezistență era în Dumnezeu.

Noe s'a mântuit.

Dar umblarea lui Noe cu Dumnezeu a avut ca urmare mântuirea lui și a casei sale. Căile lui Dumnezeu sunt minunate și cei ce umblă cu El își vor mântui sufletele

Ce desamăgire pentru batjocurătorii lui Noe! Nebunia pe care au văzut-o la Noe a devenit singurul punct de sprijin în timpul potopului. Cei dornici după plăceri pământești au ajuns la capătul alergărilor și bunurilor lor.

Un singur lucru s'a dovedit bun
(Continuare în pag. 6-a)

Din lumea largă

Ultimele telegrame sosite de pe frontul chinez anunță că japonezii au încercuit o localitate chineză și hărțuiesc neîncetat pe chinezii care, într-o astfel de luptă înverșunată ar fi pierdut 1000 de oameni.

Situația sămănăturilor în țara noastră. După datele primite la Ministerul Agriculturii, situația sămănăturilor din România în acest an e destul de mulțumitoare. Pe unele locuri au apărut lăcustele care au pricinuit oarecare pagube. Situația pomilor fructiferi e iarăși bună în întreaga țară. Iar lipsa de ploaie nu se simte încăiri.

Presa engleză din Londra serie despre deschiderea primului parlament al Frontului Renașterii Naționale, descriind cum s'a desfășurat solemnitatea deschiderii și publicând extrase din Mesajul M. Sale Regelui Carol II, în care Regele nostru spune că România va apăra cu orice preț frontierele sale.

Intre Anglia și Turcia s'a încheiat un acord, care va fi semnat în Iulie.

Regele și regina Angliei au vizitat și Statele Unite unde li s'a făcut o călduroasă primire de către președinte și populația americană. E pentru prima oară când un rege englez pășește pe pământul Statelor Unite. Cu această ocazie și vizită atât regele George cât și președintele Roosevelt au întărit legătura de prietenie între aceste două state pentru a lupta pentru pacea lumii întregi.

Postul rege al Albaniei, Zogu, care s'a refugiat în Turcia, va părăsi această țară pentru a pleca în Franța.

Serbarea restaurației, 8 Iunie, a fost sărbătorită de toți românii cu multă însuflețire și dragoste pentru Rege și Patrie.

Cât se bea în România? Să nu credeți că e vorba de apă. Nu. E vorba de otrava care distruge și trup și suflet. După o nouă statistică, rezultă că în țara noastră se bea în fiecare an 20 miliarde lei și anume: 1 miliard litri de vin; 72 milioane litri de țuică și 1 milion și jumătate de alcool. Ce lucrări minunate și de folos obștesc s'ar putea face în fiecare an cu acești bani!

Evrei expulzați. Se anunță că au fost expulsați din Germania 2000 de evrei polonezi. Mulți dintre aceștia nu au viza introdusă anul trecut în Polonia, de aceea sunt refuzați la graniță. Ei stau în zona neutră dintre Polonia și Germania, fără mijloace de trai.

În ținutul Someș, cu ocazia diferitelor inspecții făcute de către dl rezident regal al acestui ținut, s'au observat multe cazuri de friguri care proveneau dela mlaștinile aflătoare lângă comune. Imediat s'au luat măsuri pentru înălțurarea acestor mlaștine, care au fost secate.

La Londra s'au produs într-o singură zi 17 explozii. Cele mai

multe bombe au fost puse în colete postale și în plicuri. Câțiva funcționari ai poștei au fost răniți.

Di Chamberlain a declarat că Anglia e hotărâtă să țină piept oricărei încercări de stăpânire prin forță. Afară de aceasta se mai spune că Anglia are până acum 750 mii de oameni sub drapel.

În Spania. După încetarea războiului civil din Spania, voluntarii străini încep să se înapoieze în patria lor. Și acum au plecat o mare parte dintre aviatorii italieni, care au luptat pe frontul spaniol, înapoiindu-se în Italia.

ÎN HALMAGEL, jud. Arad, s'a ținut un ziua a doua de Rusalii, primul botez Nou Testamental, cu patru suflete. Actul botezului a fost îndreptat de către fr. Beic V. din Buteni. Din Cuvântul Domnului au servit frații E. Marinca, I. Miheș și fr. Damian. Au luat parte frați din vreo 20 de comune, iar din cercul Avram Ianca au trecut muntele Găina un grup de 30 frați, ca să poată lua parte la această frumoasă serbare.

A DOUA ZI DE RUSALII a fost o zi de aoevărată bucurie pentru frații din Rădăsești, jud. Arad, la care au luat parte și frații din Almaș, împreună cu muzica. Frații E. Marinca, N. Iosivescu și T. Pădăuș seminarist, au vorbit din Cuvântul Domnului. Cele două muzici au întotdeauna sărit spre slava Celui veșnic.

FRĂȚII DIN SIGHIȘOARA au avut în ziua a doua de Rusalii o măreață serbare. La serviciul de dimineață a vorbit fr. I. Chiș, seminarist despre însemnătatea Rusaliilor. După masă a urmat serbarea femeilor cu subiectul: ajutorarea săraeiilor. Din Cuvântul Domnului au vorbit fr. Flueraș și M. Flueraș, seminarist. La programul tineretului, condus de fr. Bădăuș, au vorbit mai mulți tineri din Mediaș și s'au recitat mai multe poezii, cântări și convorbiri.

ÎN DUSEȘTI, jud. Bihor, frații din mai multe comune învecinate s'au adunat a doua zi de Rusalii, pentruca să laude împreună pe Domnul, Textul din care s'a citit a fost dela Matei 9:28-35. Programul a fost condus de fr. Selejan I. ajutat de fr. G. Puia și a fost împodobit cu imnuri religioase. După serbare a urmat un botez cu 7 persoane, oficiat de către fr. Gliță V. ajutat de fr. Dărăban N. După botez a urmat Cina Domnului, împărtășită de fr. Bot V. și Puia G.

TINERETUL BAPTIST din Cercul Borlova, jud. Severin, a avut în 21 Mai, a. c. zi de înălțare sufletească cu ocazia participării lor la serbarea tineretului baptist din biserica baptistă din Buchini. Programul acestei serbări a fost condus de fr. V. T. Seracin și a fost împodobit cu poezii, cântări în cor, precum și cu o frumoasă convorbire a tineretului din biserica din Bolvașnița, în frunte cu sora M. Dragomir, elevă la Institutul Baptist de Fete din București. Tema a fost „Cum să citim Biblia zilnic?” și vorbirile tinerilor din loc s'au referit la aceasta. Toți cei ce ne-au cercetat, au rămas foarte mulțumiți. Tot cu această ocaziune, după masă s'a făcut o colectă pentru fondul de înzestrare al armatei și s'a trimis Ministerului Apărării Naționale, pentru acest scop.

SORA NADEA TIRZI, din Cetatea Albă, absolventă a școalei de fete din București, lucrează între surorile și tineretul din bisericile Cernăuți și Roșu.

NOE

(Urmare din pagina 5-a)

pentru toate timpurile, pentru toate împrejurările: **umblarea cu Dumnezeu.**

Când apostolul Pavel a descoperit Evanghelia lui Hristos, și-a alipit sufletul de ea, spunând că în ea este puterea mântuitoare. Când a văzut cum disprețuiesc oamenii predicarea Evangheliei, a scris, că, Dumnezeu a binevoit, ca, prin predicarea Evangheliei, ce pentru unii era o nebulă, să mântue pe cei ce cred.

Alcepe de azi să umbli cu Dumnezeu, tinere, și vei rămâne cu El veșnic.

VĂNTURI POTRIVNICE

de M. Dumitrașcu

Faptele 27:4.

Titlul de mai sus ne amintește călătoria grea și plină de primejdie, a apostolului Pavel, în drum spre Roma, pentru a fi judecat de Cezarul.

Dar nu numai cu această ocazie au suflat peste el vânturi potrivnice, ci de multeori a trebuit să înfrunte astfel de vânturi și să meargă înainte.

Mă gândesc că de multeori a trebuit să lupte cu furtuni potrivnice din lăuntru sau. Când vedea pe cei de nivelul lui, bogați, luxoși și îndestulați cu de toate, iar el adesea în felurite lipsuri, firea veche se ridică asemenea unei furtuni vijelioase, și-i pune în față starea materială grea în care se găsea, arătându-i totodată că ar fi putut fi și el măcar ca unul din cunoștii lui de altădată, dacă nu mai mult. Dar prin harul lui Dumnezeu și puterea dată de El, reușea să înfrunte aceste vijelii lăuntrice și să spună: „Toate le socotesc gunoii față de prețul neșpus de mare al cunoașterii lui Hristos”.

Apoi, când vedea cinstea și onoarea la care ajunsese cei de o seamă cu el, firea furtunoasă din nou era un vânt potrivit în drumul pe care și-l alesese. Firea dorea o slavă pământească, trecătoare, dar prin harul și Duhul sfânt al lui Dumnezeu, el descoperise o altă slavă, mai mare și mai trainică. De câteori, diavolul, prin firea veche, nu i-a pus în față deosebirea mare dintre el și foștii lui colegi de altă dată! Ei sunt slăviți și onorați de lume, el disprețuit, batjocorit, bătut, legat, închis și condamnat ca un răzvrătit de oameni. La toate însă, ajutat de Domnul, le-a stat împotriva și a răspuns cu o demnitate vrednică de luat în seamă: „Eu socotesc că suferințele de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care au să fie descoperite față de noi” (Rom. 8:18), și „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2:20).

Și câte alte dorințe și poftă nu răscoleau furtuna firii vechi în trupul său, dar pe toate le-a învins cu ajutorul Domnului. „Mă port aspru cu trupul meu, ca să-l țin în stăpânire”, și strigătul de disperare: „Cine mă va scăpa de acest trup al păcatului?”, sfârșeste prin strigătul de biruință: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Astfel dar, cu mintea eu slujesc lui Dumnezeu” (Rom. 7:24-25).

Au suflat vânturi potrivnice asupra lui și din partea unor așa numiți frați credincioși, care l-au vorbit de rău, l-au învinuit pe nedrept și l-au criticat în multe chipuri, dar și aceste vânturi au fost înfruntate de încercatul luptător.

În călătoria pe apă, spre Roma, despre

care am amintit la început, când pericolul de moarte, stărnit de vânturile potrivnice, devenea tot mai mare, toți cei ce se aflau pe corabie pierduseră orice nădejde de scăpare, dar în mijlocul lor era un încercat luptător, unul care înfruntase adesea primejdia de moarte și astfel de vânturi potrivnice, era Pavel, apostolul Neamurilor. Când fetele tuturor sunt pline de groaza morții, disperarea crește din clipă în clipă, el se ridică în mijlocul celor 276 de suflete și, cu o încredere și liniște deplină, îi îndeamnă pe toți să nu dispereze, să aibă curaj și să se hrănească, deoarece niciunul din ei nu va peri. Cel ce a făcut vânturile și marea, le are pe toate în mâna Sa. Privirile lui Pavel nu se opresc la vântul potrivit și valurile groaznice și furioase ale mării, el privește sus, la Domnul, în a cărui mână se încredințase. Soarele nu se mai văzuse de multe zile, dar, Pavel cu toată întunecimea produsă de vânt și norii ce acopereau cerul, are în față sa un Soare pe care cei din corabie nu-l văd, e acel Soare pe care nu-l poate acoperi pentru cei ce se încred în El, niciun nor. E Domnul, care în astfel de împrejurări grele e mai aproape de ai Săi ca oricând. El a trimis pe îngerul Său la servul Său credincios, pentru a-l îmbărbăta și pentru a-l ocroti. Ce minunat e să te încrezi în Domnul și să faci din El turnul de scăpare, în care pe astfel de vremuri să te refugiezi!

Ei bine, și în viața noastră suflă adesea vânturi potrivnice. În noi înșine firea veche deslănțuie adesea vânturi potrivnice, în familiile noastre suflă adesea vânturi potrivnice, din partea lumii suflă vânturi potrivnice; ce facem noi în astfel de împrejurări? Care este atitudinea noastră?

Au suflat și poate vor mai sufla peste noi vânturile prigoanelor. Case de rugăciuni închise, închisoare, amenzi, amenințări, etc. Au încetat în parte și pe alocurea astfel de vânturi. Ce au lăsat în urma lor? Multe victime! Cei ce n'au fost zidiți pe stâncă, n'au avut temelii pe piatră, au fost dărâmați de vânt, au fost luați de șivoiu. Ce minunat a ilustrat Domnul Isus viața adevăratului credincios și viața celui ce numai de formă, numai cu numele este credincios, în casa zidită pe stâncă și în casa zidită pe nisip. Ce mare adevăr! Câți au avut temelii Creștinismului, a credinței lor numai la suprafață, pe nisip. Ei n'au mers adânc până la stâncă Hristos și acolo să pună temelii credinței lor; s'au mulțumit numai că sunt printre cei credincioși, au îngroșat rândurile lor ca apoi să le aducă rușine și durere. Dar a venit vântul, a venit șivoiul prigoanelor și i-a luat, i-a

smuls, i-a dărâmat. Ei n'au privit ca Pavel, la Domnul Isus. În astfel de împrejurări ei n'au simțit prezența Domnului alături de ei; pentru că n'au clădit pe El, ei s'au prăbușit.

CREDESCIOȘII SUNT O BINECUVANTARE PENTRU LUME. Îngerul trimis de Domnul la Pavel, i-a zis: „Nu te teme, Pavle; tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și iată că Dumnezeu îți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine” (Fapt. 27:24). Dumnezeu a scăpat pe toți oamenii din corabie din pricina alesului Său. A făcut aceasta pentru a-și slăvi Numele și pentru a dovedi tuturor oamenilor, din toate veacurile, că de prețioși sunt înaintea Lui cei ce se încred în El, copiii Lui.

În Sodoma și Gomora, dacă ar fi fost 10 oameni credincioși lui Dumnezeu, cu toate păcatele strigătoare la cer, Dumnezeu n'ar fi nimicuit aceste cetăți, dar n'au fost nici atâtea.

Da, fără îndoială, din pricina celor credincioși, Dumnezeu mai răbdă lumea care îl batjocorește și prin viața lor rea se ridică împotriva vrerii Sale.

LIMANURI BUNE. În călătoria lui Pavel, spre Roma, au ajuns cu corabia la un loc, numit „limanuri bune”, dar nu erau „bune” de iernat. Ce interesant e lucrul acesta, că adesea numele nu corespunde cu realitatea. Există pe globul pământesc o țară, cu numele Groenlanda, nume care tâlmăcit înseamnă verde, dar numai numele îi e așa, căci în realitate e ghiță nu verdeață, dar poartă un nume care pe neștiutori îi poate atrage spre ea. Unele străzi în orașe poartă nume frumoase, ca de pildă: str. Parfumului sau Trandafirului, dar în realitate sunt urâte și murdare.

De multe ori creștinul ajunge într-o stare sau în împrejurări așa numite bune și mirajul împrejurărilor îl ispitește să se oprească din călătorie, crezând că, în sfârșit a ajuns la locul unde poate rămâne. Să fim atenți. În lumea aceasta și pe pământul acesta nu există o stare sau un loc oricât de bun sau plăcut ni s'ar părea, unde să ne oprim sau să rămânem. Există un singur loc, un singur „liman bun” pentru creștin: *Cerul*. Acesta este adevăratul „liman bun”, unde creștinul se poate opri din călătoria sa și unde, în „casa Tatălui” poate să rămână pentru vece, într-o stare de adevărată și desăvârșită fericire. „Mai sus creștine, tot mai sus, mai sus la biruință”, sună cântarea.

SFĂRAMAREA CORABIEI. Corabia cu care călătorea Pavel a avut o soartă rea. Înainte de a ajunge la pământ, s'a sfărâmat și cei ce au putut să înoate, au sărit

(Continuare din pag. 8-a).

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Un prilej pierdut

Un pictor vestit primi permisiunea de a face un portret al reginei. Acesta era un mare prilej în viața lui. Se fixă o oră anumită când aveau să se întâlnească într'un parc, pentruca să picteze pe regină. Regina sosi la timp, dar pictorul nu era încă acolo. El nu era gata să întinpine pe regină. Când veni, într'ua târziu, i se spuse că regina a venit și, fiindcă nu l-a găsit acolo, a plecat și nu se va mai reîntoarce.

Așa e și cu noi, iubii cetitori. Avem și noi fiecare câte un prilej pe care dacă nu-l prindem, l-am pierdut pentru totdeauna. Acest prilej îl avem când Domnul bate la ușa inimii noastre și cere voie să intre și să troneze în ea. Acesta e cel mai mare prilej din viața noastră, când Dumnezeu vine să locuiască cu noi și în noi. Dacă pierdem această ocazie, neprimind mereu pe Hristos de Domn și Tovarăș sfânt, L-am pierdut pentru totdeauna. Deci, vino la el până ma este timp. Harul Lui e îmbelșugat și cerul Lui e mare. Mai este loc și pentru tine.

Cauze bune, efecte bune

Doi oameni, Wilberforce și I. Milner au citit într'o zi cartea: „Răsăritul și progresul religiei în suflet” prin care Wilberforce fu întors la Domnul și deveni apărătorul libertății sclavilor din imperiul britanic. O privire în cartea de cântări pentru copii, a dr.-ului Watts, scăpă pe W. Scott de sinucidere. Cartea „Călătoriile”, a căpitanului Cook, făcu din William Carey un misionar pentru străinătate și a dat Biblia în limba lor, la mai mult de 200 milioane de oameni de diferite rase. Scrisorile lui Carey fiind publicate, au trimis pe Henry Martyn ca misionar în India și Persia. Cartea lui Buchanan „Steaua răsăritului”, trimise pe Adoniram Judson, din Anglia în Burma și dădu Societății misionare americană pe cel mai mare misionar al istoricului ei. Iar cartea lui dr. Dick, „Filosofia și împărăția viitoare”, trimise pe David Livingstone ca evanghelist al lui Hristos, în continentul negru.

Oamenii insuflați de Duhul lui Dumnezeu știu să serie și să vorbească după plăcerea Lui. Aceștia au o influență bună și hotăritoare asupra multor alieși ai lui Dumnezeu.

Biblia e neînvinsă

Un tânăr creștin întâlni la Paris, într'un hotel, pe un student din Anglia, dela o vestită universitate. Acesta era un necredincios. Incepură să vorbească despre lucruri de teologie la care credea tânărul student că se pricepe mai bine ca oricine. Dar tovarășul său creștin se strădui să ajungă în discuție, mai aproape

de sufletul lui și să-i vorbească despre religia lui personală. Atunci văzu studentul necredincios că scriptura lui e foarte mică. „O”, spuse el, „arma cu care lupșii dă de neînvins. Eu nu am astfel de arme”. Biblia e ca împărăția cerească. Ea nu poate fi mișcată nici răsturnată. Ea e invincibilă.

S'o trimitem înapoi

Un copil mic întrebă într'o zi pe mamă sa: „Mămică dragă, e adevărat că Biblia e cartea lui Dumnezeu?” „Da”, răspunse mama. „Atunci pentruce n'o trimitem noi înapoi lui Dumnezeu, pentrucă nici n'o citim măcar și nu ne folosim de ea niciodată?”

Oare ne vor spune și nouă copiii noștri la fel? Nu ne vom trezi nici atunci, că ținem o comoară de mare preț în casa noastră fără s'o întrebuințăm? Că avem lângă noi apa vieții și sufletul nostru se topește de sete?

Adevărata lumină

Un chinez zicea odată: „Când citesc Biblia îmi pare că ea e mai de preț decât o lumină în întunec. Eu aș dori foarte mult să am o Biblie”.

Oare noi, care avem biblii destule în țară, cu un preț destul de mic, putem să spunem ca acest păgân?

VÂNTURI POTRIVNICE

în apă și au ajuns la uscat, iar ceilalți, pe scânduri rupte din corabie, au ajuns și ei la țărm.

Cum a scăpat Dumnezeu cu viață pe toți din corabie, nu putea oare să scape și corabia? Ba da, dar n'a voit și iată de ce: Omul e inclinat să uite binefacerile Domnului și să preamărească lucrul lui.

S'ar fi putut întâmpla ca oamenii, văzându-se scăpați din primejdie, să înceapă să laude țaria corabiei, să laude dibăcia marinarilor și să spună că datorită acestor lucruri au scăpat cu viață. Să tu ni se pară ciudat sau imposibil așa ceva. Când poporul Evreu călătorea spre Canaan, a călătorit împotriva lui Dumnezeu și drept pedeapsă, Dumnezeu a trimis șerpi venișoși împotriva lor și pe care-l mușca, muria. Poporul s'a căit de fapta sa și a cerut îndurarea Domnului. Domnul a poruncit lui Moise să facă un șarpe de aramă și oricine care e mușcat de șarpe și va privi spre el, va fi vindecat. Și așa a fost. Ce au făcut mai târziu urmașii acestui popor, când au aflat istoria șarpelui de aramă? Au început să se închine lui. De ce nu ni se spune nimic despre corabia lui Noe? Unde este ea, ce s'a făcut? Credem că ea a fost nimicită, ca urmașii lui să nu înceapă s'o adora, să nu i se închine. Cine știe unde este îngropat trupul lui Moise? Nimeni. De ce? Așa a voit Dumnezeu, ca poporul să nu i se închine și să-l slăvească pe el în locul Domnului. Dumnezeu spune în cuvântul Său: „Slava Mea nu voi da-o altuia”.

Adesea se întâmplă și în viața noastră, când Dumnezeu ne părește sau nimicește pe cineva sau ceva, care ne-ar putea ispiti să facem din el sprijinul nostru, să-i dăm toată dragostea noastră și să ne încredem în el. Dacă Dumnezeu ne-ar lăsa, ar fi spre răul nostru, dar fiindcă ne iubeste, ne ia sprijinul sau propta noastră

subredă și vremelnică, ca apoi să ne sprijinim numai pe El. Dragostea noastră, inima noastră, admirația noastră și viața noastră să fie numai El. Ce minunată e dragostea și grija Lui de Tată pentru copiii Săi în această lume sbuciumată și plină de vântuși potrivnice!

*Puternic bate furtuna, marea-i turbure,
Luntrea credinței stând pe ea, omul tremură.*

Caută sus la Isus, auzi ce zice:

Vino îndrăznind pe-al Meu braț.

Te-oi ajuta, nu te teme.

*Cu tine-oi fi în toate zilele, te-oi ajuta,
Nu te teme.*

LUNI, ÎN 29 MAI a. c. (a doua zi de Rusalii), frații din comuna Verciorova, jud. Severin, au avut o mare bucurie cu ocazia vizitei fraților V. T. Seracin, Pavel Radula și alți frați mai bătrâni din cerc, precum și sora M. Dragomir, seminaristă. Serviciul divin de dimineață a fost condus de fr. V. T. Seracin, având ca text Ps. 126, iar tema: „Domnul a făcut lucruri mari”. Vorbind din acest text, fr. V. T. Seracin a arătat că: „Lucrările mari ale Domnului atrag atenția lumii întregi; că Domnul a făcut lucruri mari pentru noi și nu împotriva noastră; că aceste lucrări mari ale Domnului asigură fericirea sfinților devotați”. După acest serviciu divin, fr. P. Radula a împărțit Cina Domnului. După masă a urmat programul tineretului, condus de fr. V. T. Seracin, având ca text Fapt. 2:37—47. Tineretul a declamat poezii, iar muzica fraților din Bolvașnița a intonat imnuri religioase, spre lauda Domnului.

A ÎNCETAT DIN VIAȚĂ fr. Nicolae Eulz din Anina, după o lungă suferință. Dânsul a sprijinit în această comună, timp îndelungat pe lucrătorii Domnului, primindu-i în casa lui. Din Cuvântul lui Dumnezeu au vorbit, fr. G. Torcu și N. Craiova. A cântat cocul din loc.